

er anført i rådsafgørelsens artikel 20, stk. 2) indlæses, i det omfang de er til rådighed.

Formålet med denne regel, som ikke findes i Schengenkonventionen, er at sikre, at en indberetning i SIS II indeholder tilstrækkelige oplysninger til at kunne danne grundlag for en entydig og sikker identifikation af den indberettede.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 20 skal Kommissionen – ligeledes som noget nyt – under anvendelse af den komitologiprocedure, som er beskrevet i rådsafgørelsens artikel 61, fastsætte tekniske regler vedrørende indlæsning, ajourføring, sletning og søgning af oplysninger omfattet af denne bestemmelse. De tekniske regler, som er nødvendige for at søge i de oplysninger, der er medtaget i indberetninger i SIS II, skal være tilsvarende for søgninger i den centrale SIS II-database og for søgninger i nationale kopier og tekniske kopier. Formålet hermed er at sikre, at en søgning i en national database giver samme resultat som en søgning i den centrale SIS II-database.

3.5.2. Som anført ovenfor under pkt. 3.5.1. åbnes der efter rådsafgørelsen – som noget nyt – mulighed for at indlægge fotografier og fingeraftryk i SIS II.

Efter rådsafgørelsens artikel 22 kan sådanne biometriske data dog kun indlæses i SIS II efter en særlig kvalitetskontrol, der skal sikre, at disse data er tilstrækkeligt entydige. De nærmere specifikationer fastsættes i komitologi-proceduren.

Fotografier og fingeraftryk må – efter rådsafgørelsens artikel 22 – kun anvendes til at bekræfte identiteten af en person, der er fundet som følge af en såkaldt alfanumerisk søgning i SIS II, dvs. ved at der er søgt på andre oplysninger (end fotoet eller fingeraftrykket). Fingeraftryk vil dog, så snart det er teknisk muligt, også kunne anvendes til direkte identifikation af en person. Inden denne funktion implementeres i SIS II, skal Kommissionen forelægge en rapport, der beskriver den nødvendige teknologiske tilgængelighed, for Europa-Parlamentet til høring.

3.5.3. Efter de gældende regler kan en medlemsstat, som finder, at det ikke vil være foreneligt med dens nationale lovgivning, internationale forpligtelser eller væsentlige nationale hensyn at iværksætte de foranstaltninger, der er knyttet til en indberetning i Schengen-informationssystemet efter konventionens artikel 95 (anholdelse med henblik på udlevering), artikel 97 (forsvundne personer eller personer, der midlertidigt bør tages i varetægt) eller artikel 99 (diskret overvågning eller målrettet kontrol), få indberetningen forsynet med en påtegning om, at de pågældende foranstaltninger ikke vil blive foretaget på den pågældende medlemsstats område. De øvrige deltagende lande

skal konsulteres herom. Hvis den indberettende part ikke trækker indberetningen tilbage, bevares den i fuldt omfang for de øvrige deltagende lande.

Denne ordning videreføres med enkelte ændringer i rådsafgørelsens artikel 24. Det kan bl.a. nævnes, at hvis den indberettende medlemsstat i særligt hastende og alvorlige tilfælde anmoder om, at de nødvendige forholdsregler bliver truffet straks, undersøger den fuldbyrdende medlemsstat, om den kan trække sin påtegning tilbage. Hvis det er tilfældet, tager den fuldbyrdende stat de nødvendige skridt for at sikre, at forholdsreglerne træffes øjeblikkeligt. En tilsvarende regel gælder i dag alene for indberetninger vedrørende personer, der begæres anholdt med henblik på udlevering, jf. Schengenkonventionens artikel 95, stk. 4.

For at sætte medlemsstaterne i stand til at afgøre, om de skal anmode om at få indsat en påtegning, indeholder rådsafgørelsens artikel 24 som noget nyt regler om automatisk besked til medlemsstaterne – via udveksling af supplerende oplysninger – om nye indberetninger, der er foretaget i overensstemmelse med artikel 26 (om personer, der begæres anholdt med henblik på udlevering).

3.5.4. Efter Schengenkonventionens artikel 95, stk. 6, har en medlemsstat ikke pligt til at iværksætte de ønskede foranstaltninger i forbindelse med en indberetning med henblik på anholdelse og efterfølgende udlevering, såfremt den person, der ønskes udleveret, er statsborger i den pågældende medlemsstat.

Med indførelsen af den europæiske arrestordre har en medlemsstat ikke længere mulighed for at afvise at udlevere en person alene med den begrundelse, at vedkommende er statsborger i den pågældende medlemsstat. En medlemsstat kan dermed heller ikke længere automatisk bede om at få indsat en påtegning på alle indberetninger med henblik på udlevering, der vedrører den pågældende medlemsstats egne statsborgere.

På den baggrund er der i rådsafgørelsens artikel 25 indsat en bestemmelse, hvorefter påtegninger, der forbyder anholdelse med henblik på udlevering, kun kan indsættes i tilknytning til en indberetning, der er sket i henhold til en europæisk arrestordre, hvis den kompetente judicielle myndighed i henhold til national lovgivning har afvist at efterkomme en europæisk arrestordre, fordi der foreligger en grund til afslå fuldbyrdelse, og hvis påtegningen er krævet indsat.

En medlemsstats kompetente judicielle myndighed kan dog – på grundlag af en generel instruks eller i et specifikt tilfælde – kræve, at der indsættes en påtegning, hvis det står klart, at fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre vil skulle afslås. Det betyder, at det danske Sirene-kontor – i henhold til en generel in-